

فصل دوم:

برخی احکام ازدواج و نگاه

تأکید بر ازدواج و پرهیز از راه‌های نامشروع

وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ
 عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ
 يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَسِعُ
 عِلْمُهُ ﴿٣٢﴾ وَلَيْسَتَعَفِيفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ
 نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ...

[مردان و زنان] بی‌همسر و غلامان و کنیزان
 شایسته خود را همسر دهید؛ اگر تهیدستانند،
 خدا آنان را از فزون‌بخشی خود بی‌نیاز
 می‌کند؛ و خدا بسیار عطا کننده و داناست.
 (۳۲) و کسانی که [وسیله] ازدواجی نمی‌یابند
 باید پاکدامنی پیشه کنند تا خدا آنان را از
 فزون‌بخشی خود توانگر سازد... (۳۳) (نور)

حرمت زنا

وَلَا تَقْرَبُوا الزَّيْنَةَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً

وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

و نزدیک زنا نشوید که کاری بسیار زشت
و راهی بد است. (اسراء، ۳۲)

عفاف و حجاب

وجوب حجاب و حکمت آن

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ
 الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبَابِهِنَّ
 ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ

غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٩﴾

ای پیامبر! به همسرانت و دخترانت و همسران
 کسانی که مؤمن هستند بگو: چادرهایشان
 را بر خود فرو پوشند [تا بدن و آرایش
 و زیورهایشان در برابر دید نامحرمان قرار
 نگیرد.] این [پوشش] به اینکه [به عفت و
 پاکدامنی] شناخته شوند نزدیک‌تر است، و در
 نتیجه [از سوی مردم بی‌تقوا] مورد آزار قرار
 نخواهند گرفت؛ و خدا همواره بسیار آمرزنده
 و مهربان است (احزاب، ۵۹)

رعایت عفاف در نگاه به نامحرم

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ
 وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ
 يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ ﴿٣١﴾

به مردان مؤمن بگو: چشمان خود را [از آنچه حرام است مانند دیدن زنان نامحرم و عورت دیگران] فرو بندند، و شرمگاه خود را حفظ کنند، این برای آنان پاکیزه‌تر است، قطعاً خدا به کارهایی که انجام می‌دهند، آگاه است. (۳۰) و به زنان باایمان بگو: چشمان خود را از آنچه حرام است فرو بندند... (۳۱) (نور)

علم خداوند به نگاه پنهانی به نامحرم

يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي

الْصُّدُورُ ﴿١٩﴾

[او] چشم‌هایی را که به خیانت [به نامحرمان] نگاه می‌کند و آنچه را سینه‌ها پنهان می‌دارند می‌داند (غافر، ۱۹)

رعایت عفاف در ارتباط با نامحرم

... وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ

مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ

لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ... ﴿٥٣﴾

و زمانی که از همسرانش متاعی خواستید
از پشت پرده و حجاب از آنان بخواهید،
که این برای قلب شما و قلب‌های آنان
پاکیزه‌تر است (احزاب، ۵۳)

رعایت عفاف در گفتار با نامحرم

يُنِسَاءَ النَّبِيِّ لَسُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾

ای همسران پیامبر! شما اگر پرهیزکاری پیشه کنید [از نظر منزلت و موقعیت] مانند هیچ یک از زنان نیستید، پس در گفتار خود، نرمی و طنازی [چنانکه عادت بیشتر زنان است] نداشته باشید تا کسی که بیمار دل است طمع کند، و سخن پسندیده گویند

(احزاب، ۳۲)

بخش سوم:

آیات حسنی

فصل اول: مباحث کلی

خودسازی و تربیت نفس

الف) عبادت؛ هدف خلقت

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ

إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

جن و انس را جز برای اینکه مرا پرستند

نیافریدیم (ذاریات، ۵۶)

ب) اهمیت تزکیه نفس

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسُكُمْ لَا
يُضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا أَهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ
مَرَجِعُكُمْ جَمِيعًا فِينَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ

تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

ای اهل ایمان! مراقب [ایمان و ارزش‌های
معنوی] خود باشید؛ اگر شما هدایت یافتید،
گمراهی کسی که گمراه شده به شما
زیانی نمی‌رساند. بازگشت همه شما به
سوی خداست؛ پس شما را از آنچه انجام
می‌دادید، آگاه خواهد کرد (مائده، ۱۰۵)

محاسبه و مراقبه نفس

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ

وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ

إِنَّ اللَّهَ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ

أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾

ای اهل ایمان! از خدا پروا کنید و هر کسی باید با تأمل بنگرد که برای فردای خود چه چیزی پیش فرستاده است، و از خدا پروا کنید؛ یقیناً خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است. (۱۸) و مانند کسانی مباشید که خدا را فراموش کردند، پس خدا هم آنان را دچار خودفراموشی کرد؛ اینان بدکار و نافرمان‌اند. (۱۹) (حشر)

عاقبت پیروی از هوای نفس

أَفْرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ
عَلَىٰ عِلْمٍ وَعَلَّمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ، وَقَلْبِهِ، وَجَعَلَ
عَلَىٰ بَصَرِهِ، غِشْوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ
اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾

پس آیا کسی که معبودش را خواسته‌های نامشروعش قرار داده دیدی؟ خدا او را از روی آگاهی خود [بر اینکه شایسته هدایت نیست] گمراه کرد، و بر گوش و دلش مُهر [تیره بختی] نهاد، و بر چشم [دلش] پرده‌ای قرار داده است، پس بعد از خدا چه کسی است که او را هدایت کند؟ آیا متذکر [حقایق] نمی‌شوید؟ (جائیه، ۲۳)

پاداش دوری از هوای نفس

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ

أَلْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾

و اما کسی که از ایستادن در پیشگاه پروردگارش
[در قیامت برای محاسبه پرونده‌اش] ترسیده و
خود را از خواسته‌های نامشروع بازداشته است
(۴۰) بی‌تردید جایگاهش بهشت است. (۴۱)

(نازعات)

تأثیر رحمت و فضل الهی در خودسازی

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوتِ
 الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُوتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ
 بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
 وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ
 يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾

ای مؤمنان! از گام‌های شیطان پیروی نکنید؛ و هر که از گام‌های شیطان پیروی کند [هلاک می‌شود] زیرا شیطان به گناه آشکار و عمل ناپسند فرمان می‌دهد؛ و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود، هرگز احدی از شما [از عقاید باطل و اعمال و اخلاق ناپسند] پاک نمی‌شد، ولی خدا هر که را بخواهد پاک می‌کند؛ و خدا شنوا و داناست (نور، ۲۱)

ج) اهمیت ذکر و یاد خدا در خودسازی

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا

كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾

هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ

لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

ای اهل ایمان! خدا را بسیار یاد کنید، (۴۱)
و صبح و شام او را تسبیح گوید. (۴۲)
اوست که با فرشتگان خود بر شما
درود می فرستد تا شما را از تاریکی ها
به سوی نور بیرون آورد، و او به مؤمنان
مهربان است. (۴۳) (احزاب)

ذکر؛ موجب یاد خداوند از بندگان

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا

تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾

پس مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم و
مرا سپاس گزارید و کفران نعمت نکنید
(بقره، ۱۵۲)

د) تأثیر نماز شب در خودسازی

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ، نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ
أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾

و پاسی از شب را برای عبادت و بندگی
بیدار باش که این افزون [بر واجب،]
ویژه توست، امید است پروردگارت تو را
[به سبب این عبادت ویژه] به جایگاهی
ستوده برانگیزد (اسراء، ۷۹)

نماز شب؛ ویژگی برجسته پرهیزکاران

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ ءَأَخَذِينَ

مَا ءَأَنَّهُمْ رَبُّهُمْ إِيَّاهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ

﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾

﴿١٨﴾ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

بی تردید پرهیزکاران در بهشت‌ها و چشمه سارهایند. (۱۵) آنچه را پروردگارشان به آنان عطا کرده دریافت می‌کنند؛ زیرا آنان پیش از این همواره نیکوکار بودند. (۱۶) آنان اندکی از شب را می‌خوابیدند [و بیشتر آن را به عبادت و بندگی می‌گذراندند]. (۱۷) و سحرگاهان از خدا درخواست آمرزش می‌کردند. (۱۸)

(ذاریات)

تقوا

الف) تقوا؛ ملاک برتری

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ
وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ
أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَنْقَرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ

خَيْرٌ ﴿۱۳﴾

ای مردم! ما شما را از یک مرد و زن
آفریدیم و ملت‌ها و قبیله‌ها قرار
دادیم تا یکدیگر را بشناسید. بی‌تردید
گرامی‌ترین شما نزد خدا پرهیزکارترین
شماست. یقیناً خدا دانا و آگاه است

(حجرات، ۱۳)

ب) آثار تقوا

۱. توانایی تشخیص حق از باطل

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ
يَجْعَل لَّكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ
سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ

الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

ای اهل ایمان! اگر [در همه امورتان] از خدا پروا کنید، برای شما [بینایی و بصیرتی ویژه] برای تشخیص حق از باطل قرار می‌دهد، و گناهانتان را محو می‌کند، و شما را می‌آمرد؛ و خدا دارای فضل بزرگ است (انفال، ۲۹)

۲. راه‌گشایی در مشکلات

... وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ﴿٢﴾
 وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ
 عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ وَإِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ
 قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾

و هر که از خدا پروا کند، خدا برای او راه بیرون شدن [از مشکلات و تنگناها را] قرار می‌دهد. (۲) و او را از جایی که گمان نمی‌کند روزی می‌دهد، و کسی که بر خدا توکل کند، خدا برایش بس است، یقیناً خدا فرمان و خواسته‌اش را [به هر کس که بخواهد] می‌رساند؛ قطعاً برای هر چیزی اندازه‌ای قرار داده است.

(طلاق، ۳)

۳. آسانی کارها

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٤﴾

و هر که از خدا پروا کند برای او در کارش آسانی
قرار می دهد. (طلاق، ۴)

۴. پوشاندن گناهان

ذَٰلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ
يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

این حقایق بیان شده احکام خداست که آنها را به سوی شما نازل کرده است؛ و هر کس از خدا پروا کند، گناهانش را از او محو می‌کند و پاداش او را بزرگ می‌دارد. (طلاق، ۵)

۵. ورود به بهشت

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا
 وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
 وَلَا دَخَلْنَا لَهُمْ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾

و اگر اهل کتاب [به آیین اسلام] ایمان می آوردند و پرهیزکاری می کردند، یقیناً گناهانشان را محو می کردیم، و آنان را در بهشت‌های پر نعمت در می آوردیم.

(مائده، ۶۵)

۶. نزول برکات

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا
 لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ
 وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا

كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾

و اگر اهل شهرها و آبادی‌ها ایمان می‌آوردند و پرهیزکاری پیشه می‌کردند، یقیناً [درهای] برکاتی از آسمان و زمین را بر آنان می‌گشودیم، ولی [آیات الهی و پیامبران را] تکذیب کردند، ما هم آنان را به کیفر اعمالی که همواره مرتکب می‌شدند [به عذابی سخت] گرفتیم (اعراف، ۹۶)

ایمان

نکوهش ایمان زبانی

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ
خَيْرٌ أَطْمَأَنَّ بِهِ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَى
وَجْهِهِ، خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ

الْخَسِرَانِ الْمُبِينِ ﴿۱۱﴾

و برخی از مردم اند که خدا را یک سویه [و بر پایه دست یابی به امور مادی] می پرستند، پس اگر خیری [چون ثروت، مقام و اولاد] به آنان برسد به آن آرامش یابند، و اگر بلایی [چون بیماری، تهیدستی و محرومیت از عناوین اجتماعی] به آنان برسد [از پرستش خدا] عقب گرد می کنند [و به بی دینی و ارتداد می گرایند]، دنیا و آخرت را از دست داده اند، و این است همان زیان آشکار (حج، ۱۱)

نتیجہ ایمان؛ رهایی از عذاب جہنم

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تَجْرَةٍ نُنْجِيكُمْ

مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تَوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ

ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ

ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا

الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَٰلِكَ

الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

ای اهل ایمان! آیا شما را به تجارتی
راهنمایی کنم که شما را از عذابی دردناک
نجات می‌دهد؟ (۱۰) به خدا و پیامبرش
ایمان آورید، و با اموال و جان‌هایتان در
راه خدا جهاد کنید؛ این [ایمان و جهاد]
اگر [به منافع فراگیر و جاویدان آن]
معرفت داشتید، برای شما [از هر چیزی]
بهتر است؛ (۱۱) تا گناهتان را بیامرزد، و
شما را در بهشت‌هایی که از زیر [درختان]
آن نهرها جاری است و خانه‌های پاکیزه
در بهشت‌های جاویدان درآورد؛ این است
کامیابی بزرگ. (۱۲) (صف)

ضرورت همراهی ایمان با عمل صالح

لَيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِيَّ أَهْلِ
 الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ
 وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا
 ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ
 ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ
 يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾

و کسانی از مردان یا زنان که بخشی از کارهای شایسته را انجام دهند، در حالی که مؤمن باشند، نهایتاً وارد بهشت می‌شوند، و به اندازه گودی پشت هسته خرما مورد ستم قرار نمی‌گیرند. (۱۲۴) (نساء)

د) برخی صفات مؤمنان

۱. خشوع در نماز

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي

صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿٢﴾

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و
 مهربانی اش همیشگی
 بی تردید مؤمنان [بر موانع راه سعادت]
 پیروز شدند. (۱) آنان که در نمازشان [با
 حضور قلب] و فروتن اند. (۲) (مؤمنون)

۲. پرهیز از گفتار و کردار بیهوده

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿۳﴾

و آنان که از [هر گفتار و کردار] بیهوده
روی گردانند. (۳، مؤمنون)

۳. پرداخت زکات

وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾

و آنان که پرداخت کننده زکات اند.

(۴، مؤمنون)

۴. نگهداری خود از شهوت های حرام

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَفْوَاجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا
 عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
 فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ
 وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾

و آنان که نگه دارنده دامنشان [از شهوت های حرام] اند، (۵) مگر در [کام جویی از] همسران یا کنیزانشان، که [در این زمینه] مورد سرزنش نیستند. (۶) پس کسانی [که در بهره گیری جنسی، راهی] غیر از این جویند، تجاوزکار [از حدود حق] هستند. (۷) (مؤمنون)

۵. پایبندی به امانت و عهد

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾

و آنان که امانت‌ها و پیمان‌های خود را رعایت می‌کنند، (۸، مؤمنون)

۶. مداومت بر نماز

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾

و آنان که همواره بر [اوقات و شرایط
ظاهری و معنوی] نمازهایشان محافظت
دارند. (۹، مؤمنون)

۷. خشوع به هنگام یاد خدا

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ
وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ

زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾

مؤمنان، فقط کسانی هستند که وقتی یاد خدا شود دل‌هایشان ترسان می‌شود، و هنگامی که آیات او را بر آنان می‌خوانند به ایمانشان می‌افزاید، و بر پروردگارشان توکل می‌کنند. (انفال، ۲)

۸. دارای کمالات اخلاقی

التَّائِبُونَ الْعَبِيدُونَ
 الْحَامِدُونَ السَّائِحُونَ
 الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ
 الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ
 وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

[آن مؤمنان، همان] توبه‌کنندگان، عبادت
 کنندگان، سپاس‌گزاران، روزه‌داران، رکوع
 کنندگان، سجده‌کنندگان، فرمان‌دهندگان
 به معروف و بازدارندگان از منکر و
 پاسداران حدود و مقررات خداوند؛ و
 مؤمنان را [به رحمت و رضوان خدا] مژده
 ده (توبه، ۱۱۲)

۹. برخورداری از محبوبیت

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ

الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾

قطعاً کسانی که ایمان آورده و کارهای
شایسته انجام داده‌اند، به زودی [خدای]
رحمان برای آنان [در دل‌ها] محبتی قرار
خواهد داد. (مریم، ۹۶)

۱۰. محبت شدید به خداوند

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ
 أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ
 ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ
 ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ
 جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾

و برخی از مردم به جای خدا معبودهایی را می پرستند که آنها را آن گونه که سزاوار است خدا را دوست داشته باشند، دوست می دارند؛ ولی اهل ایمان محبتشان به خدا بیشتر و قوی تر است. و اگر کسانی که [با انتخاب معبودهای باطل] ستم روا داشتند، چون عذاب را ببینند، بی تردید بفهمند که همه قدرت ویژه خداست [و معبودهای باطل، پوچ اند] و خدا سخت کیفر است. (بقره، ۱۶۵)

۱۱. برخورداری از حمایت خداوند

إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ اللَّهَ
لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

مسلماً خدا از مؤمنان دفاع می‌کند، قطعاً
خدا هیچ خیانت کار ناسپاسی را دوست
ندارد (حج، ۳۸)

۱۲. تواضع و فروتنی

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى
الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ

قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾

بندگان رحمان کسانی هستند که روی زمین
با آرامی و فروتنی راه می‌روند، و هنگامی که
نادانان آنان را طرف خطاب قرار می‌دهند [در
پاسخشان] سخنانی مسالمت‌آمیز می‌گویند.
(فرقان، ۶۳)

۱۳. عبادت و شب زنده داری

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا

وَقِيَمًا ﴿٦٤﴾

و آنان که شب را برای پروردگارشان
با سجده و قیام به صبح می‌رسانند.

(فرقان، ۶۴)

۱۴. ترس از عذاب جهنم

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَصْرِفْ عَنَّا
عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ
غَرَامًا ﴿٦٥﴾

وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾

و آنان که می‌گویند: ای پروردگار ما!
عذاب [دوزخ] را از ما بگردان که مسلماً
عذاب آن سخت و همیشگی است. (۶۵)
قطعاً دوزخ بد قرارگاه و بد اقامت گاهی
است. (۶۶) (فرقان)

۱۵. رعایت میانه روی در انفاق

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا

وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

چون انفاق می کنند، نه از حد متعارف می گذرند و نه سخت گیری می کنند، و [انفاقشان] همواره میان این دو در حدّ

اعتدال است. (۶۷، فرقان)

۱۶. دوری از شرک، خونریزی، زنا

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ
وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا
بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ

أَثَامًا



آنان که معبود دیگری را با خدا
نمی‌پرستند، و کسی را که خدا خونش را
حرام کرده است، جز به حق نمی‌کشند،
و زنا نمی‌کنند؛ و کسی که این اعمال
را مرتکب شود به کیفر سختی برسد.

(۶۸، فرقان)

۱۷. پرهیز از شهادت باطل...

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا

بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾

آنان که تن به شهادت ناحق نمی دهند و در مجالس باطل حاضر نمی شوند، و هنگامی که بر گفتار و کردار لغو می گذرند، با بزرگواری و متانت می گذرند، (۷۲، فرقان)

۱۸. پندپذیری از آیات الهی

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ
يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾

آنان که وقتی به آیات پروردگارشان پندشان دهند، در برابر آن با حالت کوری و کوری نمی‌افتند، [بلکه با گوش شنوا و چشم بصیرت به آن دل می‌دهند.] (۷۳، فرقان)

۱۹. اهتمام به تقوآمداری همسر و فرزند

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ
 أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ
 وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾

آنان که می‌گویند: ای پروردگاران ما را
 از سوی همسران و فرزندانمان خوشدلی و
 خوشحالی بخش، و ما را پیشوای پرهیزکاران
 قرار ده. (۷۴، فرقان)

۲۰. دوری از گناهان و گذشت به هنگام خشم

وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ

وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿۳۷﴾

[همان] کسانی که از گناهان بزرگ و از کارهای زشت دوری می‌کنند و هنگامی که [به مردم] خشم می‌گیرند، راه چشم‌پوشی و گذشت را برمی‌گزینند (شوری، ۳۷)

۲۱. دعا، نماز، مشورت گرایي...

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ

وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ

يُنْفِقُونَ ﴿۳۸﴾

و آنان که دعوت پروردگارشان را اجابت کردند و نماز را برپا داشتند و کارشان در میان خودشان بر پایه مشورت است و از آنچه روزی آنان کرده‌ایم انفاق می‌کنند؛ (شوری، ۳۸)